

4/2012

50. VUOSIKERTA
HELSINGIN YLIOPISTON
SATAKUNTALAINEN OSAKUNTA

KARHUN- KIERROS

KENEN LEIPÄÄ SYÖT, SEN LAULUJA LAULAT

Kohta on tämän vuoden laulut laulettu. En tiedä vaihtuuko sävelmä ensi vuonna vai jatkuuko samat vanhat laulut edelleen. Henkilökohtaisesti toivon, että ääni kellossa muuttuu. Hallitus ei toivottavasti laula pelkkiä stemmoja puheenjohtajalleen vaan saa aikaan myös vilpitöntä keskustelua eri vaihtoehtoista, oli asia mikä tahansa.

SatO julkisti itsenäisyyspäivän kunniaksi uuden laulukirjan. Se tarjoonee osakuntalaisille kopallisen vanhoja ja kourallisen uusia lauluja. Laulukirjaa myydään hyvin varustetuissa jäsensihteerin päivystyksissä käypään hintaan sopivina aikoina.

Marraskuussa SatO laitto perinteisin menoin koko orkesterin vaihtoon. Seuraavalle kaudelle haettiin uusi kapellimestari, Q, ja kaikki muut - inspektoria lukuun ottamatta. Onnea ja menestystä tulevalle vuodelle! Sitä tarvitaan aina.

Osakunnan kuoro vaihtoi myös johtajansa. Onnea Jonnalle ja hänen seuraajalleen tasapuolisesti.

Jammaava 3.pääty otti keittiönsä haltuun ja laittoi paikat uusiksi. En tiedä kävikö homma lauleskellen, mutta tekemisen jälki on ollut ilmeisen hyvää, kun ei ole riitasointuja kuulunut.

Nyt on kuitenkin tämänkin virren aika päättyä tältä erää ja on aika käydä joulun viettohon. Jatketaan ensi vuonna duunia duurissa.

Päätoimittaja Juho V. Tuomi

KARHUNKIERROS ON
SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN
TIEDOTUSLEHTI.

Perustettu vuonna 1963.
ISSN-L 1239-1913,
ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti).

TÄMÄN LEHDEN JULKAISI
Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A5,
00180 Helsinki

TÄMÄN LEHDEN PÄÄTOIMITTI
Juho Tuomi
paatoimittaja@satakuntatalo.fi

TÄMÄN LEHDEN TEKIVÄT:
Ilari Ahola
Markku Alho
Ville-Matti Honkanen
Elina Häivälä
Emma Levander
Elina Lähdeniemi
Mikko Mäkipää
Hannele Niemi
Jukka Pommelin
Salla Seppälä
Marcus Söderlund
Esa-Pekka Tupala

KANSIEN KUVAT OTTI
Marcus Söderlund

KANNEN NIMIÖN LAATI
Kalle Järvenpää

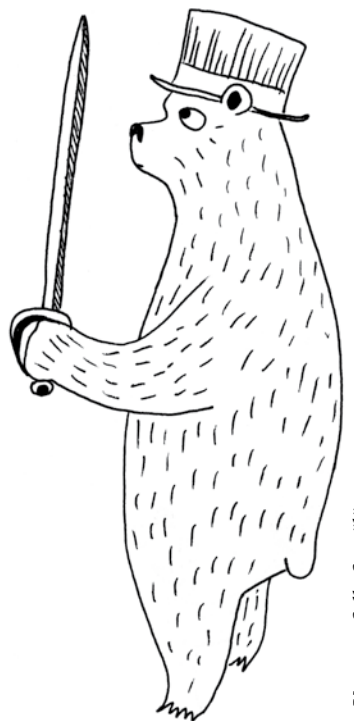
TÄTÄ LEHTÄ PAINETTIIN
300 kappaletta

TÄMÄN LEHDEN PAINOI
Picaset Oy

TÄMÄ LEHTI NAUTTII
HYYN JÄRJESTÖLEHTITUKEA.

JUTUN JUURISTO

- 4 Inspin joulutervehdys
- 5 Elämän tarkoitus?
- 6 KuvaSatO:a
- 8 Osmo - SatO:n legendaarisia seikkailuja
- 9 Satakunnanlaulu 100 vuotta
- 10 Arvokas itkuvirsi
- 12 Laulujen laulut samoihin kansiin
- 14 The Statue of SatO - Q fan poster
- 16 The State of the Nation
- 18 Remontti-Reiskat iskivät kolmoseen
- 22 Meitä muistaneita
- 24 Työn sankarit
- 25 Fuksit - kauden SatO:a
- 26 Myytinluojat
- 27 J.Halminen -Tribute

Kuvitus Salla Seppälä

HYVÄT SATOLAISET JA SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN YSTÄVÄT

Inspehtori *Hannele Niemi*
Kuva *Marcus Söderlund*

Inspehtori Hannele Niemi ja pehtoori Seppo Niemi juhlistamassa 95-vuotiaasta Suomea.

Ollaan Joulun kynnyksellä. Kulunut vuosi 2012 on ollut täynnä aktiivista toimintaa. Osakunta järjesti vuosijuhlan, Satakuntalaisen ehtoon, kesäretken Eurajoelle, ja osallistumisia lukuisiin ystävyysosakunta tapaamisiin niin Suomessa kuin naapurimaissa. On ollut merkittäviä tapahtumia, joista varmaan tärkein on Satakuntatalon 60 –vuosijuhla ja historiategoksen julkistaminen. Kesällä Satakunnan maakuntalaulu täytti 100 vuotta. On ollut toimikuntia, kerhoja, kulttuuria, juhlia, retkiä, yhdessä maistelua ja yhdessä olemisen iloa. Itsenäisyyspäivän juhlassa julkistettiin upouusi, mukavasti käteen sopiva, sisällöltään ja kuvitukseltaan niin mainio laulukirja.

Suuri määrä virkailijoita ja muita osakuntalaisia erilaisissa vapaaehtoistehtävissä ovat tehneet tästä vuodesta juuri sen antoisan yhteisen kokemuksen, joka jää itse kullekin mieleen.

Haluan kiittää osakuntalaisia aktiivisesta toiminnasta ja vastuun kantamisesta. Te olette luoneet yhteishenkeä, ystävyyttä ja iloa!

Nyt on aika laskeutua joulun aikaan, levätä, pitää pientä taukoa ja kerätä voimia uuteen alkavaan vuoteen.

Toivotan kaikille Satakuntalaisen Osakunnan jäsenille ja ystäville

Iloista joulua
sekä

Onnellista ja aktiivista toiminnan vuotta 2013

Hannele Niemi
Inspehtori

*”Edessä on sata ovea, tuhat tietä.
Valitse sydämelläsi,
punnitse tunteella, käytä hiven järkeä.
Ovet on tehty avattavaksi, tiet tallattavaksi,
elämä elettäväksi.
Jos erehdyt, uskalla itkeä, uskalla nauraa,
uskalla muuttaa suuntaa.
Ei mikään kasva ilman vettä,
ei ihminen kypsy kyynelittä.
Mutta silti odota parasta,
äläkä pelkää pahinta,
niin saat mitä ansaitset.”*

(Runon alkuperäinen kirjoittaja ei ole tiedossa)

MIKSI TEEMME MAAKUNTATYÖTÄ?

Kuraattori *Mikko Tapani Mäkipää*
Kuva *Marcus Söderlund*

Kyyninen ja tavallaan myös oikea vastaus olisi, että osakunta tekee maakuntatyötä, koska se ei ole malttanut luopua siitä. Hyvä, että ei ole luopunut, koska osakunnan ja maakunnan suhdetta ei voisi keksiä uudestaan. Ellei sitten ole valmista käyttämään 360 vuotta suhteen rakentamiseen.

Alunperin osakunta tosin ei tehnyt aatteellista maakuntatyötä, koska sen asema oli vakiintunut ja kulttuurista Satakuntaa ei edes tunnettu. Käytännössä jokainen merkittävä virkamies oli opiskellut Suomen ainoassa yliopistossa ja siellä kuulunut sääntöjen mukaan Satakuntalaiseen Osakuntaan. Suurin työ Satakunnan eteen tapahtui niin silloin kuin nykyäänkin vasta työelämässä ja muissa yhteiskunnallisissa tehtävissä. Samaa jatkumoon kuuluvat esimerkiksi kansanopistojen perustaminen ja Satakunta-sarjan tieteelliset artikkelit 1800-luvun lopulta alkaen. En tiedä mitä osakuntalaiset kansallismielisyyden aikana oikeasti ajattelivat tästä monivivahteisesta maakuntatyöstä, mutta luulen heidän olleen aivan samanlaisia kuin me. Heillä vain oli vähän vähemmän vaihtoehtoja mihin laittaa tarmonsaa ja vapaa-aikansa. Heille se työ oli vielä tekemättä. Nykyisten osakuntalaisten tekemättömät työt ovat jotain avain muuta.

Mitä osakunnan tekemä maakuntatyö sitten käytännössä on 2000-luvulla? Tätä ei yleensä ole tapana sanoa ääneen, mutta se on markkinointia. Selvästi tärkein muoto on osakuntalaisten omalla vapaa-ajallaan tekemät abi-infot niin maakunnassa kuin Satakuntatalolla. Suosittelemme jokaiselle osakuntalaiselle vähintään kerran matkaa omaan lukioon kertomaan yliopisto-opiskelusta. Osakuntalaisen opintien alku juuri kyseisestä lukiosta kannustaa uusia abeja löytämään oman tiensä. Oli se sitten yliopistossa tai jossain muualla. Abi-infojen tarkoitus ei ole vain osakunnan jäsenmäärän kasvattamista vaan myös osakunnan pitkää perinnettä kansansivistystyössä. Voi kuulostaa raflaavalta, mutta tästä siinä on kyse. Toki osakunnan lukioyhteyksiä

kannattaisi myös kehittää ja laajentaa uusiin kanaviin. Toinen suunta on osakuntalaisten maakuntatietouden lisääminen. Pääasiassa tämä tapahtuu kesäretkillä ja muussa ystävyyskunnan kanssa tapahtuvassa toiminnassa kuten Karhuhiihdossa. Näissä yhteyksissä osakuntalaiset kuulevat uusia asioita jopa omasta kotikunnastaan. Olemme myös yksi harvoista osakunnista, jotka omistavat palan maakuntaansa eli osakuntalaisten käytössä olevan Sipin mökin Kokemäellä. Lisäksi osakunta jakaa paluumuutto-palkintoa maakun-

nan toimijoille, jotka ovat olleet aktiivisesti yhteydessä osakuntaan. Osakunta on myös omin valinnoin valjastanut lähes koko osakuntahuoneiston tähän tarkoitukseen alkaen kuntien vaakunoista seinillä päättyen maakunnan lehtiin pöydillä. Silläkin on merkitystä, että osakuntalaiset keittävät kahvinsa ”Porissa” ja katsovat televisiota ”Raumassa”. Puhumattakaan symbolien merkityksestä ulkopuolisille, jotka vuoden mittaan vierailevat tiloissamme. Tätä taustaa vasten olisi muuten kiinnostava tietää, missä Porin kaupunki on opiskellut markkinoinnin perusteet. 2012 Pori päätti olla tukematta osakuntalaisten abi-infoja, mutta ilmoitti tukevasa osakuntalaisten omia Porissa järjestettäviä osakuntalaisten paluumuuttoon tähtääviä tapahtumia. Jos oikein ymmärsin, niin meidän piti itse mennä Poriin mainostamaan itsellemme paluumuuttoa? Eeppistä.

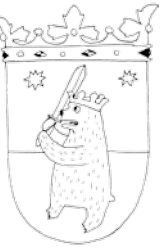
Ai niin. Kysymys oli miksi eikä mitä. Satakuntalaisen Osakunta on käytännössä ainoa toimija, joka tekee työtä Satakunnan eteen ilman mitään kunnallis-, puolue- tai talouspoliittisia rasitteita. Se mahdollistaa aidosti uusien näkemysten esittämisen. Satakuntaa ei voi viedä eikä tuoda, se vain joko on tai ei ole. Osakunta määrittää itse rajansa ja jäsenet ovat, pääasiassa, tuolta alueelta kotoisin. Yksi tapa etsiä maakunnalle uutta suuntaa on koota sieltä maan parhaaseen yliopistoon lähteneet opiskelijat samaan paikkaan elämään ja oppimaan. Tähän mennessä tuloluettelosta löytyy esimerkiksi Pori jazzin alkuketket ja maakuntaliiton perustaminen.

QUI

OSAKUNNAN VUOTEEN

DOLOREM

MAHTUU PALJON

S
a
t
O
'12

OSMO NAVIS SUBMERSA EST

- ELI MIKSI OSAKUNNAN EI TULE HANKKIA LAIVAA

Elina Häivälä KuvA Salla Seppälä

Joulukuussa 1929 osakunta järjesti Maila Talvion johdolla juhlat, joissa läsnä olivat mm. tasavallan presidentti sekä useat hallituksen edustajat. Varainhankintatilaisuudeksi tarkoitetun juhlan tuotto oli 9000 markkaa. Sillä ei vielä katettu kuin noin puolet tulevan hankinnan hinnasta. Ja hankinnan korjauttamiseen tulisi menemään vielä arviolta puoli miljoonaa markkaa. Mitä ihmettä oltiin ostamassa? Tällä kertaa ei ole kyse keuhkoparantolasta eikä asuntolasta, vaan fregatista.

FREGATTI NIMELTÄ OSMO

Osmo rakennettiin 1860-luvun lopulla Raumalla. Nuoruudessaan se seilasi lähinnä puutavara- ja suolalastissa useita kertoja vuodessa mm. Välimerelle. Myrskyjä, merimiehiä, vieraita satamia, lentokaloja, merirosvoja! Sellaista sen voisi kuvitella olleen.

Viimeisen kauppamatkansa Osmo teki 1923. Silloin se jäi Helsinkiin. Joitakin vuosia myöhemmin osakunta kiinnostui Osmosta ja päätti kunnostaa sen Seurasaaren rantaan purjelaiivamuseoksi. Tuolloin Osmon kuntoluokitus oli ”hylky”, ja siitä oli viety kaikki irtilähtevä. Tästä masentumatta osakunta osti Osmon 20 000 markalla 1929. Puolet kauppahinnasta saatiin valtioneuvostolta.

Ostamisen jälkeen edessä oli kunnostaminen. Rahaa kunnostamiseen kerättiin tapahtumilla, Osmo-merkien, -korttien ja -keppien myynnillä, mainoselokuvalla sekä lahjoituksilla. Opetusministeriö myönsi projektiin 20 000 mk ja Helsingin kaupunginvaltuusto 50 000 mk. Osmo-toimikunta arvioi kunnostuksen hinnaksi n. 500 000 mk, vaikka huhuttiin summan olevan jopa 1 500 000 mk.

JOUTSEN KATKAISEE HAAVEET

Osmo hinattiin Uudenkaupungin telakalle 1930 ja entisöitiin jälleen fregatiksi. Maaliskuuhun 1931 mennessä osakunta oli käyttänyt korjaukseen 200 000 mk. Pian luonnonvoimat kääntyivät hanketta vastaan. 1931

samalla telakalla korjattavana ollut Suomen Joutsenen vaijeri katkoi myrskyssä Osmon mastoja ja vahingoitti kansirakenteita. Osakunnan varat kuluivat vahinkojen korjaukseen.

Vuotta myöhemmin telakka teki konkurssin pitkälti Suomen Joutsenen kunnostamisen aiheuttamien tappioiden vuoksi. Osakunta päättikin luovuttaa Osmon velkoineen Seurasaaren Ulkomuseo Oy:lle 1933, mutta sitoutui yhä toimimaan projektin hyväksi. Juuri ketään muuta Osmo ei sitten kiinnostanutkaan. Osmo hinattiin konkurssitelakalta Uudenkaupungin Hiulahteen. Kesällä 1937 Osmo ajautui myrskyssä matalikolle ja syksyllä seuraava myrsky heitti sen vielä lähemmäs rannikkoa. Sodan aikana Uudenkaupungin aseveliyhdistys kehotti ihmisiä repimään Osmosta polttopuita.

Ja nyt, yli 70 vuotta myöhemmin, Osmo sijaitsee Seurasaaren sijaan hylkynä Uudenkaupungin rannikolla, vuorovedestä riippuen enemmän tai vähemmän uponneena.

Lähes yhtä huonosti on käynyt osakunnan nykyisille laivaprojekteille. Sipin mökin tuorein soutuvene päätyi sivulliseksi uhriksi ruoppaamisen yhteydessä ja viettää ainakin osittain aikaa Kauvatsanjoen pohjassa. Eikä edeltäjänkään kohtalo ollut juuri parempi. Tarinoiden mukaan veneellä soutelemaan lähtenyt osakuntalainen palasi seuraavana päivänä takaisin mutaisena ja ilman venettä. Sama tarina antaa veneen tämän hetkiseksi sijaintipaikaksi Puurijärven pohjan. Ja Osmoa voi muuten ihastella myös Google Mapsissa. Kirjoita ”Hiunpuhti, Uusikaupunki”, zoomaa pari kertaa ja kulje merkistä hieman luoteeseen, siellä se Osmo lepää.

SATAKUNNANLAULU 100-VUOTTA

Kuraattori Mikko Tapani Mäkipää KuvA Ilari Ahola

Satakunnan laulu ensiesitettiin juhannuksena 1912 Länsi-Suomen kansanopistolla opiston 20-vuotisjuhlassa. Laulun käyttö ei sen enempää vakiintunut maakunnassa kuin osakunnassa ennen kuin maakuntaliitto päätti vuonna 1948 tehdä siitä virallisen maakuntalaulun. Samalla alkuperäisistä kuudesta säkeistöstä jätettiin kolme pois. Ennen Satakunnan laulua osakunnassa laulettiin maakuntalauluna lähinnä Nortamon Laulu Satakunnalle -laulua.

Tasan 100 vuotta ensiesityksestä Satakuntalainen Osakunta ja Satakunnan kiltä järjestivät Emil Cedercreutz -säätien tuella laulun 100-vuotisjuhlan. Juhlaa vietettiin Länsi-Suomen kansanopiston juhlasalissa sunnuntaina 24.6.2012. Ohjelmassa oli yhteislaulua ja puheita. Aluksi kuultiin killan oltermanni Veikko Kauppilan tervehdyssanat. Opiston lähettämän tervehdyksen luki Maria Tiusanen. Puheet juhlaan oli pyydetty filosofian maisteri Anton Eskolalta, joka puhui osakuntien maakuntatyöstä, ja musiikin tohtori Anneli Asplundilta, joka puhui Satakunnan laulun syntyvaiheista. Juhlaan paikalle saapui noin 80 henkeä. Mukana oli osakuntalaisten ja kiltalaisten lisäksi myös juhlasta kiinnostuneita paikallisia.

Aino Voipio kirjoitti laulun sanat juuri kansanopistolla. Sanat ovat ajan hengen mukaisia. 1912 elettiin sortokausien aikaa ja muissakin vuosisadan alun maakuntalauluissa teemat ovat vapautta janoavia ja kansallismieltä nostattavia. Laulun synty juuri Huittisissa myös korostaa sanoituksessa seudun luontoa ja maisemia. Muihin Satakunnan alueisiin siitä ei löydy viittauksia.

Laulun käytöstä maakunnassa ei tiettävästi ole saatavilla tarkkaa tietoa. Kyselyn mukaan maakunnan kouluissa noin joka kolmannessa laulu kuuluu ainakin yhteen vuosittaiseen juhlaan. Useassa koulussa se opetetaan muiden maakuntalaulujen ohella. Laulu ei juuri noudata nykyisiä maakuntarajoja vaan sitä lauletaan edelleen myös vanhoissa Satakunnan kunnissa samaan tapaan kuin ennen. Olisi kiinnostavaa tietää, miten laulun käyttö eri alueilla ja tilaisuuksissa on muuttunut vuosien varrella. Laulu on ainoita maakuntaa yhdistäviä tunnuksia.

Osakunnassa laulun asema maakuntalauluna on ollut vakaa vuosikymmeniä. Satakunnan laulu lauletaan vuosittain esimerkiksi vuosijuhlissa, ehtoossa, itsenäisyyspäivän juhlassa, kesäretkellä ja lukuisissa pienemmissä tilaisuuksissa.

100-vuotisjuhlaväkeä Länsi-Suomen kansanopistolla 24.6.2012.

IN MEMORIAM: JONNA SALMINEN 2005-2012

SatO:n kuoro KUVAT MARKKU ALHO

Suru-uutinen kohtasi kuoromme syyskuun 30. päivä 2012. Arvostettu johtajamme Jonna Salminen poistuu joukoistamme autuaammille kuorostusmaille vuoden 2013 alusta.

Psykologiasta tuttu menetyksen ja surun viisiportainen asteikko oli jokaisella laulajalla käytössä syksyn aikana. Ensimmäisenä tulee epäusko ja tilanteen kieltäminen. Näin tapahtuu vain toisille kuoroille! Kuka meistä nyt voisi luopua?!

Tästä luonteva jatko onkin toinen vaihe, viha. Jonnassa vain on se sisäsyntyinen vika, että häntä on mahdollon vihata. Jos olette kohdanneet häntä konsertin ulkopuolella Viisissä tai muutoin, tiedätte, että hän on mitä sydämellisin ja rakastettava ihminen mitä maa ylipäättään päällään kantaa. Tämä kaikkivoipa rakkaus näkyi kuorolaisille aina harjoituksissa ja erityisesti sellaisten keikkojen jälkeen, jotka eivät menneet ihan niin kuin suunniteltiin. Jonna otti aina kaiken positiivisen kautta ja löysi hyviä hetkiä sellaisistakin kappaleista, jotka olisi ollut parempi vain katkaista kesken ja joko aloittaa alusta tai siirtyä suosiolla seuraavaan.

Viha väistyy aikanaan ja sen korvaa kaupanteko. 'Jos nyt kuitenkin mietittäisiin vielä' oli monen treenaajan huulilla syksyn aikana. Hyvästä ei halua luopua. Jonna nosti omaksi ilokseen lauleskelevat satolaiset varteenotettavaksi osakuntakuoroksi seitsemässä vuodessa. Ottakaapa tuntematon instrumentti käteenne ja tehkää sama puolentoista tunnin viikkotreenillä tuossa ajassa. Kehtaisitteko lähteä niillä eväin esiintymään yhtään minnekään? Se, ken kehtaa asettaa kyseenalaiseksi Jonnan tekemän työn tämänkin vertauksen jälkeen saa hyvin nopeasti vastaansa lähes kolmekymmenpäiseksi kasvaneen kuoromme, unohtamatta niitä monia osakuntalaisia, joiden sydäntä lähellä kuoro kaikesta vinolusta huolimatta on.

Teorian mukaan seuraava vaihe on masennus. Sitä harva näyttävästi koki. Tiistaitreenit viimeistään saivat

surun vaihtumaan iloiseksi rallatteluksi. Vaikka johtajamme vaatikin paljon, työ tehtiin rennossa ja hyvässä ilmapiirissä. Jos jokin teos vaikutti yltiöpäisen vaikealta, oli Jonnalla aina hihassa jokin ässä, jonka avulla päästiin epätoivosta musiikin tekemisen autuuteen. Inhorealisti sanoisi, että Jonna on äärimmäinen peluri ja lahjakkaan sosiopaatin tavoin yhteisöään manipuloiva yksilö. Ehkä kuoromme kärsii joukkoharhasta, mutta olemme siitäkin huolimatta vakuuttuneita siitä, että Jonna on musiikista aidosti innostunut ja luonnostaan aktiivisen motivoiva kuoronjohtaja ja kouluttaja. Koulutus hänellä siihen on, valmistuihan hän musiikkikasvatuksen maisteriksi vuonna 2008. Pelkkä koulutus ei kuitenkaan selitä sitä pyyteetöntä työtä, jonka hän Satakuntalaisen Osakunnan kuoron eteen on vuosien saatossa tehnyt. Otetaan esimerkkinä ne lukuisat, yleensä taiteellisesti hyvin kunnianhimoiset sovitukset, jotka Jonna itse kirjoitti ja toi kuorollemme laulettavaksi.

Viimeistään Akateemisen Joulukonsertin esityksemme jälkeen paatuneinkin jäsenemme hyväksyi tosiasian, muutama jopa kyyneleitä vuodattaen: Jonna ei enää olisi viikottain harjoituksissa mukana piiskaamassa, maanittelemassa, vaatimassa ja kannustamassa kuoromme aina parempaan suoritukseen. Jokaisen kuorolaisen rinnassa on keväällä Jonnan mentävä aukko. Emme varmasti ikinä unohda sitä säteilevää hymyä ja vankkumatonta luottamusta kuoroomme, joka joka kerta näkyi Jonnan silmistä ennen ensimmäistä yhteistä hengitystä.

Vuodet vierivät, maailma muuttuu ja niin on meidän jokaisen myös pakko kulkea vääjäämättömästi kohti seuraavaa auringonnousua. Jonnan lempeässä kaitsennassa kuoromme nousi tälle tasolle. Katsomme ylpäesti tulevaan, pohja on rakennettu vakaalle maalle. Toivommekin, että Jonna sai myös voimauttavia kokemuksia meistä kaikista pienistä hirviöistä sarvineen ja hampaineen näiden vuosien varrella.

Satakuntalaisen Osakunnan kuoro kiittää Jonna Salmista kaikista treeneistä, kuoroleireistä, enemmän tai vähemmän suunnitelluista retkistä, esiintymisistä ja yhdessäolosta. Olet aina tervetullut kaikkiin kuorotapahtumiimme nyt ja tulevaisuudessa. Johda vähintään yhtä hyvin ja antaumuksella jatkossakin.

AMET,

TOISEN KARHUNKÄMMENEN SYNTY - ELI MITEN TEHDÄ LAULUKIRJA

Elina Lähdeniemi KUVA Marcus Söderlund

Laulukirjatyöryhmä juhlistamassa hyvin tehdyn työn julkistamista.

Satakuntalaisen Osakunnan kuudes laulukirja, järjestyksessään toinen Karhunkämmen julkistettiin itsenäisyyspäivänä 6.12.2012. Ennen juhlijoiden käsiin pääsemistään kirjalla ja sen taustalla olleella työryhmällä on kuitenkin ollut tekemisen täyteinen vuosi. Näin syntyy laulukirja!

Uuden laulukirjan työstäminen aloitettiin kuraattorin koolle kutsumana helmikuussa 2012. Innokas ja ahkera laulukirjatyöryhmä muodostui kahdeksasta osakuntalaisesta, joihin kuuluivat SatOn laulunjohtajat vuosilta 2010-2013 sekä neljä muuten laulamiseen ja lauluperinteeseen perehtynyttä jäsentä. Työryhmän suurimpia vahvuuksia oli sen heterogeenisyys: mukana oli kaksi humanistia, teekkari, oikislainen, kauppiainen, valtsikalainen, teologi ja taikilainen. Työryhmä aloitti urakkansa käymällä läpi vanhaa laulukirjaa karsien sieltä pois tuntemattomat ja muuten vanhentuneet laulut.

Tämän jälkeen käytiin läpi eri järjestöjen laulukirjoja, kansanlauluja ja populaarimusiikkia etsien uusia, SatOlle sopivia lauluja. Kevään aikana näitä ehdotuksia sitten luettiin, laulettiin ja puitiin yhdessä, kunnes yhteisymmärrys valinnoista löytyi. Kesäitsien sanotuskilpailusta saatiin kirjaan vielä kolme täysin uutta juomalaulua, jonka jälkeen laulukirjan laulujen todettiin olevan valittuina. Tosin vihoviimeinen uusi laulu kirjaan lisättiin marraskuussa, vain muutamaa tuntia ennen kirjan lähettämistä painoon. Kesän ajan työryhmä lomaili kokoustamisesta, mutta kotitehtäväksi oli kaikille jaettu laulujen puhtaaksikirjoittamista.

Elokuussa järjestettiin varainhankintaa laulukirjan kulujen kattamiseen tarjoamalla osakuntalaisille ja senioreille mahdollisuuden sponsoroida lauluja: 40 euron sponsorimaksua vastaan sai nimensä itselleen tärkeän, rakkaan tai muuten merkityksellisen laulun yhteyteen.

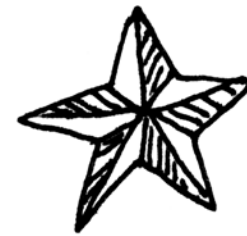
CONSECTETUR,

Systeemi toimi toivotulla tavalla ja laulukirja sai 26 tukijaa, joiden kaikkien nimet löytyvät nyt kirjan sivuilta. Samoihin aikoihin haettiin myös tekijänoikeuksien piirissä yhä oleville lauluille julkaisuoikeuksia, josta tietenkin koitui jonkin verran ylimääräistä työtä ja kuluja. Tekijänoikeudet haluttiin kuitenkin saada mahdollisimman hyvin hoitoon ja loppujen lopuksi monet oikeudenomistajat lahjoittivatkin oikeudet laulukirjalle ilomielin ja ilmaiseksi. Tästä esimerkkinä Ilmari Kianon oikeudenomistajan lupa: "Tähän painokseen saatte, maan toivot, käyttää noita Nälkämaan laulun sanoja ihan ilman korvausta!"

Laulukirjan ulkoasua ja taittoa pohdittaessa päätti työryhmä panostaa erityisesti selkeyteen ja käytettävyyteen. Laulut järjestettiin kirjaan virallisuuden ja toisaalta juhlan kulun mukaiseen järjestykseen, erityisesti

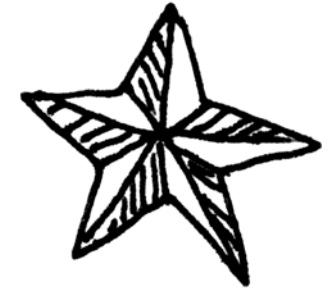
laulunjohtajan työtä helpottamaan. Laulukategoriat nimettiin satakuntalaisen mielikuvituksellisesti, mutta toisaalta varmasti informatiivisesti ja selkeästi sisältönsä mukaan. Eloa ja iloa laulukirjaan taas pyrittiin tuomaa Salla Seppälän runsaalla ja viihdyttävällä kuvituksella. Jokaisen laulukategorian aloittaa karhuista uudelleentulkinta tunnetuista taideteoksista ja muualla kirjassa karhut seikkailevat mitä erilaisimmissa rooleissa eri laulujen yhteydessä.

Kun laulukirjalaatitot saapuivat painosta sopivan jännittävästi vuorokautta ennen sovittua julkistusta, sai työryhmä vihdoin hengähtää helpotuksesta. Laulukirjan kokoaminen oli antoisa ja mielekäs projekti, siitä suuri kiitos koko laulukirjatyöryhmälle. Te kaikki muut, ottakaa uusi laulukirja omaksenne ja käyttäkää sitä aina kun mahdollista! Se on tehty teitä varten.

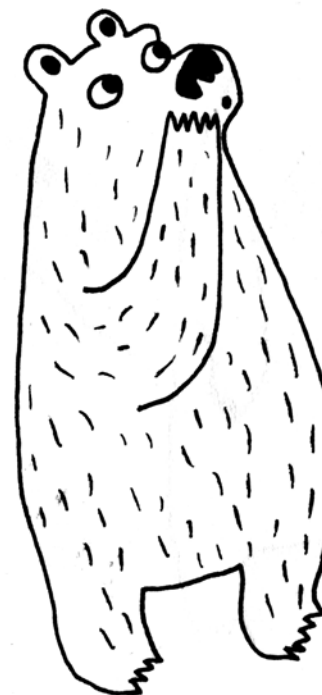

Laulukirjatyöryhmän jäsenet:

Elina Lähdeniemi, pj
Tero Alitalo
Hanna Hannus
Suvi Järvenpää
Kristian Kokkola
Miikka Koskinen, taitto
Salla Seppälä, kuvitus
Juho Tuomi

KUVITUS Salla Seppälä

KARHUNKIERROS 4/2012

ADIPISCI

VELIT...

Kuva Marcus Söderlund

Kuraattori 2013 faniposteri

10 TUPAKIN HAASTATTELU: MILLA GUSTAFSSON, HPJ 2013

Jukka Pommelin KUVAT Marcus Söderlund ja Markku Alho

Onko uusi hallituksen puheenjohtaja paholaisen asianajaja?

Suomen asianajajaliitto vastannee, että ei ole, sillä hän ei kuulu liittoon.

Siksi on parempi ottaa itse selvää, miksi oikkarilla on sarvet päässä.

Saavun tapani mukaan pyytämättä ja yllättäin Viisiin. Ajattelin yllättää haastateltavani siinä toivossa, että saisin vangittua sen paljon puhutun seksikkään aamupörön tai edes perinteisen meikittömän, vasta sängystä nousseen, suomalaisen naisen. Turha toivo. Haastateltavani oli kyllä oikeutetun närkästynyt ennalta-arvaamattomasta haastatteluajastani, mutta 15 minuuttia ja edessäni oli tapansa mukaan tarkkaavainen ja viehättävä Milla Gustafsson, vuoden 2013 hallituksen puheenjohtaja.

*** Oletko jo ehtinyt juopua vallasta?**

- Joo. Valta kiehtoo (Haastateltava nauraa epäuskoisesti

itselleen ja nyprää hiuksiaan perinaisellisesti.) Hiukan kyllä jännittää, kun pääsee 'oikeasti toimimaan' hallituksessa sen sijaan, että koko ajan pitäisi ottaa kaikki mahdollinen ylös ja toimia mykkänä kirjoituskoneena.

*** Mitääh!? Hiljennettiinkö sihteeri hallituksessa?**

- Lähinnä kirjoittaminen vei niin paljon aikaa ja mahdollisuuksia osallistua keskusteluun. Koitapa itse koko ajan pysyä kärryillä, tehdä muistiinpanoja ja vielä osallistua keskusteluunkin. Siinä ei kymmensormijärjestelmä paljoa lohduttaisi.

(Haastateltava katselee sormiaan ja ilmeisesti toruu niitä siitä, että eivät ole itsekseen oppineet hyppimään näppäimistöllä. Sinällään ihailtavaa itsekriittisyyttä, mutta rajansa kaikella.)

*** Tuliko hallitukselta sitten paljonkin sellaisia päätöksiä, joista olisit ollut eri mieltä?**

- Ei oikeastaan. Vanha hallitus oli oikein fiksu ja filmaattinen, tosin asioiden valmisteluun olisi suonut käytettävän enemmän aikaa. Lähinnä olisi ollut mukavaa joskus ehtiä ilmaisemaan edes se yhtenevä mielipide. Konsensus löytyi kylä melko helposti.

*** Miten luulet käyvän uuden hallituksen kanssa?**

- Uudessa hallituksessa on kieltämättä läsnä vahvatahtoisia persoonia. Eipähän tule hymisteltä mitään läpi.

(Toimittaja muistelee omia hallituspäiviään ja nykyttelee ymmärtäväisesti. Joojoo-hallitus ei ole hyvä asia, mutta että pelkkiä pässinpäitä... Ei tule Millalle helppo vuosi.)

*** Miten kehität hallituksen työskentelyä?**

- Jo marraskuun kokouksessa moni puhui aktiivisen valiokuntatoiminnan puolesta ja aion sitä hallitukseltani vaatia. Ideani on, että valiokunnat kokoustavat itsenäisesti ja valmistelevat asiat hallituksen kokouksiin. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että yleisvaliokunta voisi laittaa silmät kiinni, kun sähköpostilistalle tupsahtaa talousarvio tai että talousvaliokunta pystyisi luistamaan niistä asioista, joihin kylmä valuutta ei suoranaisesti ole kytköksissä.

Alussa tämä 'valtaisa organisaatiouudistus' vaatii valvomista. Alkuvuodesta suunnittelin osallistuvani valiokuntien kokouksiin kuuntelijan roolissa ihan vain sitä varten, että homma lähtee pyörimään. Uskoni hallituslaisten toimintakykyyn on vahva: kunhan rattaat laittaa liikkeelle, niin nehan pyörivät hamaan tappiin.

*** Hallitus odottanee innolla... Mihin suuntaan osakunnan muutoin pitäisi kulkea?**

- Strategiamme mukaan me olemme houkuttelevin osakunta pääkaupunkiseudulla asuvalle, satakuntalaislähtöiselle opiskelijalle. Tärkeimmät työkalut tämän saavuttamisessa ovat vieläkin aktiivinen opastustoiminta ja tunnettuuden lisääminen. Henkilökohtaisesti olen sitä mieltä, että opastustoiminnan kehittäminen tämän suhteen on keskiössä: opastustoimikunnan lisäksi jokaisen riviosakuntalaisen tulisi tehdä fukeille selväksi, että he ova arvokas ja haluttu lisä osakuntaamme ja Viisiin.

*** Ai että jäärät olisivat lämpimiä, hyvänsuopia ja valmiita ottamaan vastaan uusia klikkejä monitahokkaaseensa? Vanhat SatO-juntturat eivät hevin muutu...**

- Se voi olla. Jos vaikka piilotetaan ne SatO-juntturat syksyksi C6:een? (Hervoton repeäminen)

Vakavasti puheen, kehittämisen varaa olisi. Ainejärjes-

tössäni Pykälässä ilmapiiri oli hyvin fuksimyönteinen: joka rientoon vedettiin mukaan ja aina tunsu itsensä tervetulleeksi. Tämä tosin toimi siellä ainakin omalla kohdallani ainoastaan fuksisyksyn ajan, sen jälkeen kotouttamista ei liiemmin harastettu. Enpä siellä sen jälkeen kyllä monta kertaa käynyt-kään, ja osakunta vei mukanaan. Ilmeisesti satakuntalainen vittumaisuus vain vetää puoleensa...

*** Vallan ohella vittuilu siis kiehtoo. Mutta miten ensi syksynä fuksit sitten sitoutetaan osakuntaan? Kumpia olisit ensisijaisesti muovaamassa, civeksiä vai fukseja?**

- Kun ummikkona tulee uuteen ympäristöön, täytyy toki opetella Talon tavoille. Tero Alitalon marraskuun kokouksen lausuntoa mukaillen jokaisen pitäisi kuitenkin 'mennä itseensä'.

Kaikkien asia on päänsä sisällä miettiä, mikä meillä täällä mättää ja miten voisin itse vaikuttaa vallitsevaan tilanteeseen. Jospa kuitenkin nostaisin pääni siitä hesarista ja morjestaisin uutta tulijaa? Ensikohtaaminen on kaikki kaikessa ja jos (ja tällä hetkellä kun) siitä jää paha maku suuhun, niin fuksin viisiaktiivisuudelle voi heittää heti hyvästit.

*** Osakunnan arjen käyttämisen ohella riittää siis sarkaa. 10 tupakan haastatteluajamme lähenee loppuaan. Nyt on vapaan sanan vuoro.**

- Ymmärrän varmaan taas vasta ensi vuoden lopussa, miten tämänkin viran olisi voinut hoitaa paljon paremmin. Olen kuitenkin avoin kaiken maailman hyville ja huonoille ideoille, eli lähestykää vapaasti, jos jotain tulee mieleen. Ahkeraa ja toimimantäyteistä vuotta 2013 kaikille osakuntalaisille!

Haastattelun jälkeen arvostettu ja kaiken kansan rakastama, uusi Suuri Johtaja lähtee kohti työpaikkaansa Mannerheimintien Yliopiston Apteekkia.

Väistyvä hallituksen puheenjohtajan poliittisesti korrekti kommentti perinteitä kunnioittaen: "Aina ei mene nallekarkit tasan". Huomaa erityisesti hallituksen pöydällä vapaana lojuvat nallekarkit.

PIENTÄ PINTAREMONTTIA

– ELI 5 KG ARDEX:IA NELIÖLLE NIIN MUISTUTTAA JO ETÄISESTI SEINÄÄ

Esa-Pekka Tupala (takapirunaan Suvi Järvenpää)

KUVAT Ville-Matti Honkanen

”Sori, tää lähtee ny!”

Mitä saadaan, kun toisiinsa tutustuu juuri äskettäin pääkaupunkiin muuttanut muusikonplanttu sekä SatOn ansioitunut yleissäästäjä? Vastaus: Ardexin tarve!

TIISTAI 20-11-2012, **KLO** 22-02

Kolmospäädystä kuuluu oudoksuttavaa melua ja Barapussa kaikuu väkivaltainen ääniryöppy. SatO:n tietoverkkovastaava Ville-Matti ”Honksu” Honkanen se siellä vain toimittaa virkaansa eli sahaa keittiön ovenkarmia poikki. Projekti ei sentään enää tässä vaiheessa ole päähänpiston tasolla vaan suunnittelutyö on ollut käynnissä jo pari viikkoa. Toisaalta suunnittelusta vastanneen MuKalaisen, Esa-Pekka ”EePee” Tupalan päässä homma on ehtinyt monimutkaistua jo moneen otteeseen ennen projektin alkua.

Tavoitteena tässä loppusyksyn rykäisyssä oli keittiön kulkutilan leventäminen ja kohottaminen, infernaalisen idioottimaisen ikkunaratkaisun tuhoaminen sekä uuden (toimivan) lasku- ja ruuanlaitttilan rakentaminen.

Tulevasta urakasta oli piirretty 1:10 mittakaavassa tarkka luonnos sekä arvailtu seinän ja ovenkarmien (oletetusti) sisältämät materiaalit ja mahdolliset esteet. Tietoa oli kerätty sekä Talon huoltomieheltä Jarmo Liiriltä että projektia jo aikaisemmin suunnitelleilta ja halunneilta köökiinsä kyllästyneiltä päätyläisiltä. Liirin mukaan Talon valmistumisvuodelta (1952) ei ole säilynyt yhtään dokumenttia, joka kertoisi esimerkiksi seinien materiaaleista tai rakennustavasta. Oletuksia kuitenkin oli ja niillä mentiin. Eteenpäin, sanoi SatOlainen itsari-yön lumikinoksissa!

KESKIVIikko 21-11-

Keskimmäisen karmin sahaus keskeltä sekä ylälaidasta, check. Ikkunan poisto, check.

Mietintätuokio edessä: Koska rakennus on vuosi-

”Kyllä se hyvä on, kun sen maalaa.”

mallia -52, oli oletettavissa, etteivät seinät enää ole yhtä tukevia, kuin mitä ne olisivat voineet olla tasan kuusikymmentä vuotta sitten. Alkuperäisten suunnitelmien mukaan kaikkien karmien pois ottaminen olisi kaikkein himoituin päämäärä, sillä se toisi 15 cm lisää leveyttä ja 8 cm lisää korkeutta keittiöön kuljettaessa. Koska seinien kantavuudesta ei ollut tietoa, ei voitu olla varmoja karmien vaikutuksesta höttörakenteisiin. Kantavat palakit lepäilivät keskimäärin 30 cm päässä työnettävien karmien sijainnista, joten sortuma tai seinien halkeaminen voisi pahimmassa tapauksessa tuhota puolet eteisen vastamaalatusta julkisivusta (auch...).

Tämän vuoksi urakan suunnittelija oli valmis jättämään karmit paikalleen ja rakentamaan ikkunan alakarmin päälle uuden tasojärjestelmän.

Kelloon katsomatta ja työtä pelkäämättä

Projektin työmiesten, Honksun ja allekirjoittaneen kävellessä pitkin viisin käytäviä keskiviikkoiltana Honksu ilmoittaa: ”Paskat me niitä karmeja siinä pidetään. Ne lähtee.”

TORSTAI 22-11-2012, **KLO** 17-45

Olemme kokoontuneet tänne kolmospäättyyn lausumaan viimeiset sanat kauniille asuinpaikallemme ja kaikki nämä vuodet uskollisesti palvellelle keittokomerollemme. Muistan hyvin kun leivoin ensimmäistä...

”Sori, tää lähtee ny”, Honksu sanoi ja repäisi karmin irti. ”Soitellaan.”

Kävi ilmi että ovenkarmit, joiden piti olla ”jäykistäviä rakenteita”, oli kiinnitetty tiiliseinään lyömällä ne kiinni seinän sisälle muurattuihin yhdeksän tuuman rautanauloihin. Se niistä spekuloiduista voimakkaista teräspalkeista, jatketaan. Karmit lähtivät vasaraa vääntämällä ja lievää väkivaltaa käyttämällä ja repiminen oli valmis tunnissa. Pieni pyykkäystauko ja sankarimme lähtivät hyiseen syysviimaan kohti remontin mahdollistanutta Ruoholahden K-Rautaa, joka palvelee innok-

kaita amatööriremonttireiskoja yhdeksään asti illalla. Perjantai-ilta ja lauantai-päivä kuluivat Ardexin, tuon ihmeellisen seinienpaikkaus-puuron sekä pakkelin, ei-niin-valloittavan seinänkittaus-mössön levittämisesä. Mönjää iskettiin seinään päivin, öin ja jopa kesken pikkujoulujen. Remontin yhteydessä poistettiin myös 306-huoneen vieressä sijainnut pistorasia, sillä se ei soveltunut uudistettuun tyyliuuntaan vaan häpäisi luonnolliset linjat.

Mennäänpä hetkeksi ajassa taaksepäin. Pari viikkoa aikaisemmin allekirjoittanut hääri iltasella talon vintillä purkamassa Säätiön pöytiä ja sänkyjä. Niistä rakennetaisiin tuleva kulmapöytä jalkoineen. Puutöitä työstiin perjantaista maanantaihin lähinnä alkuiltaisin, klo 01-05 välillä. Pöytälevyt höylättiin, sahattiin ja muotoiltiin pyöreäkulmaisiksi. Jalat rakennettiin sänkyjen sivulaidoista liimaamalla ja ruuvaamalla ne yhteen sekä höyläämällä mukavan paksuisiksi jöoteiksi. Jäljellä oli enää öljyminen Otso-puuvahalla sekä jalkojen ja pöytälevyn yhdistäminen. Suurimmaksi ongelmaksi muodostui pöytälevyn ja jalkojen välisen kulman luominen, sillä jalat päätettiin kiinnittää viistoon alkaen mattolista ja päättyen pöydän etureunaan, jotta jalat eivät olisi oleskelun tai siivouksen tiellä.

Jotta pöytälevy saatiin mahdollisimman suoraksi ja matalaksi, oli välttämätöntä tuhota hieman lisää tätä muurauksen taidenäytettä. Koska tiilet oli muurattu seinään salmiakkimaisesti kulmittain, piti niitä nakerata pois pakkelin tieltä. Vatupassi saatiin kuin saatiinkin suoraan.

Karmien poistamisen aiheuttama murhenäytelmä paikattiin siis umpeen ja hiottiin tasaiseksi. Seuraavaksi oli vuorossa jälkien peittäminen eli suurehko sutimisurakka. Maalin alle jäi myös koko keittiön seinä sillä se oli ehtinyt tummua omaperäisesti suunnitellun kuoppavalaisimen luomasta, kellertävästä hehkusta. Suureksi avuksi maalaus-urakassa oli huittislainen Jenni Taalikka, joka vietti viikonlopun kolmospäättyläisten vieraana jakamassa sisustusartesaanin neuvojaan sekä varmistamassa maalausjäljen tasaisuutta. Eteisen puoleisiin seiniin joutui tietysti myös paikkaustavaraa jotta kaikki kolot saatiin umpeen. Jos keittiöön valitulla mattavalkoisella olisi maalannut karmien ulkopuolelle kehykset, olisi se erottunut ikävällä tavalla eteisen seinien kiiltävänvalkoisesta tyylistä. Päätettiin siis maalata kehys eri värillä, jotta tätä silmiä riipivää sävyeroa ei syntyisi. Onneksi kellarista löytyi Raumahuoneen

Remontti on reilassa.

seiniin käytettyä maalia, jolla Suvi Järvenpää hoiti kehyksen kyhäämisen järkkymättömällä siveltimenkäyttöaidoillaan. Jiihaa!

Enää oli jäljellä pöytien kiinnittäminen ja yksityiskohtien viimeistely. Kummatkin pöydät kiinnitettiin seinään kolmella kulmaraudalla ja kourallisella ruuveja. Lieden puoleiseen seinään hankittiin jamittelijoille hieno Groove-valaisin. Kaappeihin ja laatikoihin vaihdettiin vetimet ja seinälle ostettiin uusi naulakko pyyhkeille. Vanhan kynnyksen paikalle höylättiin toisesta pöytälevystä lankku joka öljyttiin samalla konjakin sävyllä kuin pöytätasot (ja myös C6:n pöydät). Kuivauskaapin ritilät korjattiin suoriksi, valot asennettiin toimivaksi kukin omasta valokatkaisijastaan, mattolistat maalattiin ja Emma-Lotta Levanderin 304:n parvekkeelle jättämät baarikalusteet tuotiin pakkasta pakoon 93,5 cm korkean pöytätasos alle.

Rempattuun keittiöön saapunut Liiri ylisti poikia kaappienkin maa-
laamisesta. Sori, väärin. Koko keittiön kruunasi Suvi Järvenpään tekemä superpuunaus, joka puhdisti kalsean komeromme vuosikymmenien töhnistä ja muutti sen hohtavan puhtaaksi keittiöksi, joka ei näytä itkevän aina ruuanlaiton aikaan.

Haluan kiittää kaikkia projektiin osallistuneita sydämeni pohjasta. Ilman teitä kolmospääty olisi yhä kuin muut päädyt (lukuunottamatta 8.päätyä, jossa tapahtui lieviä heijastusilmiöitä ikkunan poistamisen yönä).

APPROVED BY SS®

Suunnittelija:

Esa-Pekka Tupala,
musiikkikasvatuksen opiskelija

Toteuttajat:

Esa-Pekka Tupala,
Ville-Matti Honkanen, automaatio-
opiskelija

Arvioijat:

Jarmo Liiri, huoltomies,
Antti Torkki, teekkari,
Markku Alho, isäntä,
Samu Heino, panoasiantuntija
sekä monet muut asiasta ajoittain
kiinnostuneet ihmiset

Maalarit:

Esa-Pekka Tupala,
Jenni Taalikka, sisustusartesaani-
opiskelija

Tärkeäkin tärkeämmät avustajat, dokumentoijat sekä työmiesten henkisen terveyden vaalijat:

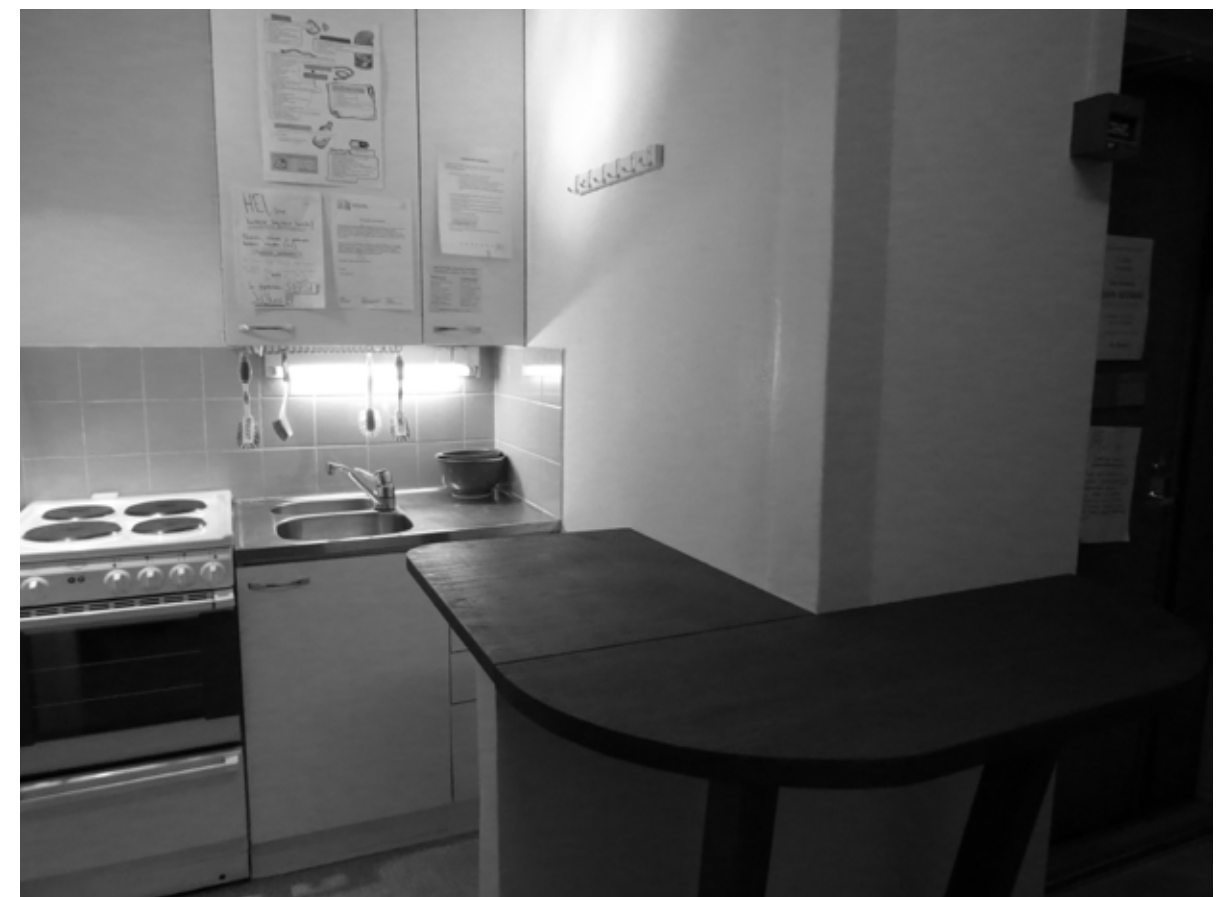
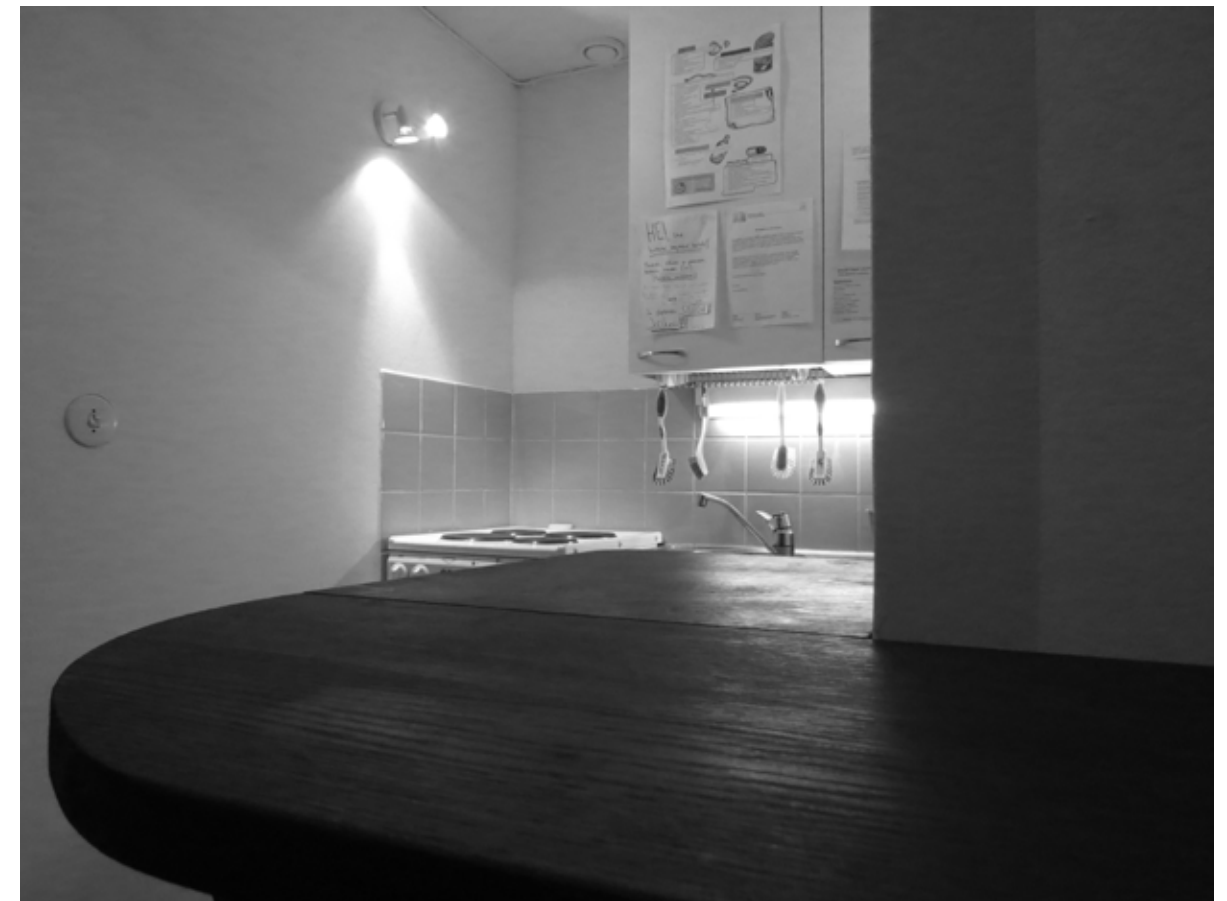
Suvi Järvenpää, englanninopiske-
lija

Tukijat ja sponsorit:

Satalinnan Säätiö

APPROVED BY SS®

SI VALES BENE

EST EGO VALEO.

KAUPALLISIA TIEDOTTEITA - SOVELLETUN MAINONNAN LYHYT OPPIMÄÄRÄ

Juho Tuomi KUVAT Marcus Söderlund

Kaikki eivät voi olla isäntiä.

Kaikki eivät myöskään voi olla kotoisin Köyliöstä.

*Onneksi meille muille on olemassa...**

Itäkeskuksen Kultakoru

Itäkeskuksenkaari, PORI
puh. (02)5299588

Karhun Kultakoru

Kauppakeskus ISOKARHU, PORI
puh. 02-6337677

* Sivun kaupallinen tiedote ja valokuvassa esiintyvät henkilöt eivät liity millään tavalla toisiinsa

SATAKUNTALIITTO

TYÖN SANKARIT PALKITTIIN ITSENÄISYYSPÄIVÄN VASTAANOTOLLA

Juho Tuomi (toim.) KUVA Marcus Söderlund

Toisin kuin Stahanov, tässä on pesunkestäviä työn sankareita

Osakunta palkitsi erityisen ansioituneita aktiivejaan jakamalla harrastusmerkkejä. Tänä vuonna merkin saivat:

Ville-Matti Honkanen: Kirjautui osakuntaan 2009 eikä tämän jälkeen osakuntahuoneistossa ole hiljaisia hetkiä ollut. Hiljaisen työn äänekäs tekijä, joka tekee kaikkea mahdollista ja järjestää toimintaa.

Tero Alitalo: Kirjautui osakuntaan 2008. Musiikin ja monen muun toimen monitoimimies. Vallanjanoisena partajeesuksena hän halusi vallan ytimeen, hallitukseen, missä hän kartoitti osakunnan mielenheilahteluja.

Anna Torkki: Kirjautui osakuntaan 2007. Useaa alaa kokeillut, nykyään pillereitä laskeskeleva farmaseutti on ollut monessa mukana myös osakunnalla. Karriääri on ollut huikea - apuhenkilöstä valokuvaajaksi, tiedotussihteeriksi ja AJK:n pj.:ksi.

Oleg Grenrus: Kirjautui osakuntaan 2006. Tietotekniikkamies, hallituksen jäsen, Turun ja Porin lääninhalli-

tuksen jäsen ja Maaherra. Koodasi uuden jäsenrekisterin. Hän on myös kovasti koittanut vakuuttaa satakuntalaisia siitä, ettei Turku ole suomen p****. Kova edustaja, joka on vienyt Lolegin ilosanomaa myös muihin osakuntiin.

Kati Arvonen: Kirjautui osakuntaan 2008. Tämä ystävällinen puuteekkaritar on aktiivisesti toiminut eri viroissa ja toimikunnissa. Hän on tullut kaikille tutuksi mm. ympäristövastaavana, tiedotussihteerinä ja ahkerana apuamäntänä.

Timo Häivälä: Kirjautui osakuntaan 2009. Valkoisissa neuleissa viihtyvä huonon huumorin rakastaja on heiluttanut juh lamestarin sauvaa ja hoitanut ulkosuhteita useampaan otteeseen. Osakunnan lähes virallinen oopperan ja hyvän viinin asiantuntija.

Miika Ilomäki: Kirjautui osakuntaan 2007. Tämä Porin lahja maatalous-metsätieteelliselle on huolehtinut osakuntalaisille katon päälle asuntolajohtokunnan puheenjohtajana ja ansiotunut niin osakunnan hallituksessa kuin apuhenkilönäkin.

ISÄNMAAN TOIVOT

Juho Tuomi KUVAT Marcus Söderlund

Kasvu fuksista -

Civikseksi.

Niin ihmeellinen on elämä.

CANTUS

MYYTTEJÄ KASIKERROKSESTA

TEKSTI JA KUVA *Marcus Söderlund*

Myytti 8.1: Kasipäädyssä elää myös täysikasvuinen Emma-niminen poro.

8 MYTTIÄ 8. PÄÄDYSTÄ:

1. Kasipäädyssä on syötävä TALON PIENOISMALLI, 2. Kun VOLDEMORT puhuu ”siitä mikä jääköön nimeämättä”, hän tarkoittaa kasipäätyä, 3. Naiset kaunistuvat suklaansyönnistä kasipäädyssä, 4. Kasipääty leijuu ilmassa ja TALO pysyy pystyssä vain siksi, että se on kiinni kasipäädyssä, 5. Kasipäädyssä on lämmin, 6. HUONETTA ⁸⁰⁸ EI koskaan vuokrattukaan GL:lle vaan se on aikakone, 7. JOULUPUKKI tulee vuonna 2012 vain kasipäätyyn, 8. KASIPÄÄDYN LO-PUT SALAISUUDET luetellaan MARCUSEN TORINOSTA löytämässä PERGAMENTISSA

EX EST.

TRIBUTE TO JUNNU

Osakunnan huonoinpien jutunkertojien välinen kamppailu käy kiivaana loppuvuodesta. Laukojat lämmittelevät kevään tiukkaa kilpailua varten. Kisa huipentuu vuosijuhlien jatkoilla perinteisen ”paskaläppä” -palkinnon jakamiseen. Vuoden neljännen neljäksennen otokseen mahtuu mukaan niin kovan luokan tekijöitä kuin junnuliigalaiset ja muutama lupaava tulokaskin.

* ”Juokseviksi asioiksi lasketaan ne, jotka voi hoitaa paskalla istuessaan kännykällä.”

- Juhani H. kertoo taloudenhoitajan arkielämän viisauksia

* ”Isäntä voisi tarjota lapsosilleen namia.”

- Hilppa E. Viisissä 4.11.2012

* ”Sauli Schuback on sosiaalipornoa.”

- Miikka Viisissä 5.11.2012

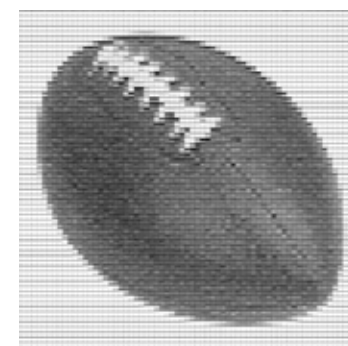
* ”ai, Kari Runk vai?

- ei vaan se lenkkeilevä

- ai, Lenk-Kari?”

- Emil A., Mikko M. ja Sofia S. 22.11.2012

Seuraavaan kuolemattomaan lausahdukseen liittyisi eräs Civis, joka potee Dr. Jekyll and Mr. Hyde -syndroomaa, tuleva kuraattori, Sipin mökki, sauna ja kosketuspinnat. Koska tätä lehteä voi kuitenkin lukea ennen kello viittä, tämän lausahduksen tilalle on laitettu, Mekun esimerkillistä työtä ihailien, ”and now for something completely different”

”An American football”

”TÄYTYY KUNNIOITTA”

Itella Green

